

Reparar els vius per ressuscitar els morts

Per Alba Dalmau

L'estiu de 1816 a Indonèsia va erupcionar el volcà Tambora. Aquesta violenta explosió va provocar grans anomalies climàtiques a tot el món. Durant l'estiu de 1816 no va sortir mai el sol.

Una colla d'amics i coneguts, degut als dies freds, humits i plujosos d'aquell temps enrarrit van decidir reunir-se uns dies a la vora del llac de Ginebra, en una mansió que duia el nom de Villa Diodati, que era la casa d'estiueig del poeta Lord Byron, l'escriptora **Mary Shelley** i el metge i també escriptor John Polidori. Allà, per fer passar el temps, els convidats van organitzar un concurs de relats en què el guanyador seria aquell que escrivís la història més terrorífica de tots els temps.

Va ser la dona de blanc i negre i amb els ulls més tristos del planeta, **Mary Shelley**, la vencedora del concurs, gràcies a una obra que passaria a la història per ser una de les més esgarrifoses que s'hagués escrit mai, el seu relat es titulava *Frankenstein*. Era la història d'un estudiant de medicina que, a partir de les parts d'altres cadàvers disseccionats, volia crear un nou ésser. L'esguerro va prendre vida quan el seu creador va infondre una guspira elèctrica sobre aquell cos que feia més de dos metres.

Frankenstein, una de les obres literàries més aclamades de la novel·la gòtica, és avui considerada el primer text dins el gènere de ciència ficció. Poc es podia imaginar **Mary Shelley**, que es va inspirar en una estrambòtica conferència d'un científic boig, Andrew Crosse -que experimentava amb cadàvers i electricitat- que al 2015, dos-cents anys més tard, una altra dona, francesa i amb nom de princesa de Walt Disney: **Maylis de Kerangal**, escriuria un text tant similar al seu però alhora tant diferent per l'evolució context històric. Un exemple més que "la realitat sempre supera a la ficció", fins al punt que allò que Shelley va relatar com una ficció avui s'ha convertit en una novel·la realista.

Em refereixo al llibre *Reparar els vius*, Premi Llibreter 2015, que explica la història de Simon Limbres, un surfista de dinou anys que pateix un gravíssim accident que li produeix la mort cerebral, el que significa que a part del cervell la resta dels seus òrgans estan intactes, convertint-se així en el donant perfecte. L'obra, que gira al voltant del múscul vital de Simon, el cor, parla d'aquest en termes mèdics però sobretot com a receptacle de sentiments. En definitiva, del cor en MAJÚSCULES. En aquesta obra, l'autora reflexiona sobre la moral científica, la creació i la destrucció de la vida i la mort, l'audàcia de la humanitat, la tragèdia grega que suposa perdre un fill per uns pares, la quotidianitat de tots aquells involucrats en el drama i, fins i tot, s'olora la relació respecte el judici inexorable de Déu envers la ciència.

Reparar els vius brilla per la seva immensa riquesa i densitat literària, però sobretot per la capacitat increïble de l'autora de parlar de l'univers a través del batec d'un cor.

* Un apunt, si us cau a les mans la versió en català de *Reparar els vius*, editada per Angle Editorial, no us deixeu perdre la millor descripció que s'hagi fet mai sobre un petó, de la pàgina 123 a la 126.

